

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Petrem Suchánkem, advokátem se sídlem Výstaviště 405/1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-731/ZA-ZA11-HA12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32 Az 1/2018 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Petru Suchánkovi, advokátu se sídlem Výstaviště 405/1, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-731/ZA-ZA11-HA12-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 5. 9. 2017 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný pochybil při posuzování jeho obav z praktik soukromých osob při vymáhání dluhů ve Vietnamu; žalobci navíc nebylo zřejmé, že tato informace je azylově relevantní, pročez bylo nezbytné se jej na to výslovně zeptat, což měl žalovaný učinit z vlastní iniciativy. Ten se taktéž nezabýval tím, zda je možné se efektivně obrátit s žádostí o ochranu před soukromými osobami na státní orgány žalobcovy země původu. Dále tvrdil, že jej žalovaný chybně nepodřadil pod sociální skupinu „chudých“ a žádost o azyl označil jako motivovanou z ekonomických důvodů. Nebezpečí chudoby dle něj lze podřadit pod § 14a odst. 2 písm. b) i d) zákona o azylu,

neboť podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva může extrémní materiální nouze za jistých okolností spadat pod čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32 Az 1/2018 – 35 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Poukázal na to, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, jehož stíhá břemeno tvrzení; správní orgán přitom nemá povinnost za něj domýšlet azylově relevantní důvody. Jestliže žalobce sám vůbec neuvedl obavy z případného protiprávního jednání soukromých osob při vymáhání dluhu, neměl žalovaný povinnost tuto skutečnost blíže hodnotit. Žalobce byl řádně seznámen s podklady řízení a bylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil; toho však nevyužil a možné protiprávní jednání jeho věřitelů začal vyzdvihovat až v průběhu soudního řízení. Krajský soud k tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008 - 58, z nějž obsáhle citoval. Shrnuje, že žalobce nebyl ve Vietnamu veřejně činný a potíže se státními orgány nikdy neměl. Sama nepříznivá ekonomická situace nemůže odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Problémy se soukromou osobou nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými (pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory), ale snahou o splacení dluhu. Odkázal taktéž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 - 41, a ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48.

[4] Dále zdůraznil, že žalobce před správním orgánem netvrdil ani skutečnost, že by měl být podřazen pod sociální skupinu chudých. Nadto z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ekonomické důvody nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Málo rozvinutý sociální systém, který z pohledu vyspělých zemí neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá. Sociální práva totiž nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) původní či nové kvalifikační směrnice; úroveň ochrany těchto práv závisí v každé zemi především na její ekonomické vyspělosti. Situace by dle krajského soudu mohla být odlišná, pokud by k této obecně nepříznivé ekonomické a sociální situaci u konkrétního žadatele přistoupila ze strany státních či nestátních původců pronásledování další konkrétní příkoří, která však žalobce v daném případě netvrdil a jež nevyplývají ani z řádně shromážděných informací o zemi původu. I kdyby připustil možnou existenci tvrzené skupiny osob, které žijí v chudobě a jsou ve Vietnamu sociálně vyloučené a případnou příslušnost žalobce po jeho návratu do země původu k takové sociální skupině, rozhodně neshledal existenci odůvodněného strachu žalobce z pronásledování právě z uvedeného důvodu.

[5] K možnosti udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozící vážné újmy ze strany nestátních původců pak krajský soud odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, z nějž taktéž obsáhle citoval. Nenaznal přitom, že by se žalobce nemohl obrátit se žádostí o pomoc na státní orgány Vietnamu a ty mu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před údajnou hrozící vážnou újmu. Rovněž tvrzené nebezpečí chudoby neshledal za dostačující důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť obavu žalobce z toho, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Argumentaci rozsudkem velkého senátu ESLP ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Řecku a Belgii* shledal krajský soud nepřipadnou, neboť daná věc se týkala přemístění cizince na základě tehdy platného nařízení *Dublin II*, čili posouzení povinnosti státu poskytnout cizinci po dobu vyřizování žádosti o azyl důstojné životní podmínky. Nadto krajský soud

pokračování

poznáměl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany působí účelově, neboť byla podána poté, co žalobce přišel o pobytové oprávnění; to jej samo o sobě nediskvalifikuje z možnosti udělení některé z forem mezinárodní ochrany, jeho žádost se tím však stává méně věrohodnou.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že otázka praktik soukromých osob ve Vietnamu při vymáhání dluhů a jejich významu pro udělení mezinárodní ochrany nebyla doposud v judikatuře řešena; nadto se krajský soud při posuzování věci dopustil zásadního pochybení spočívajícího v tom, že se nezabýval řádně uplatněným žalobním bodem (poskytnutí ochrany státními orgány země původu), což mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení.

[7] Věcně stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku proti způsobu vedení pohovoru žalovaným, při němž nebyly dostatečně objasněny jeho obavy z případného protiprávního jednání soukromých osob při vymáhání dluhu. Je třeba vycházet z toho, že žadatel o mezinárodní ochranu je právní laik, který v této fázi řízení zásadně není právně zastoupen, proč si nemůže být vědom všech okolností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany. Bylo proto úkolem žalovaného vést pohovor takovým způsobem, aby byly objasněny všechny možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Navíc stěžovatel zmínil skutečnost, že si za účelem cesty do České republiky vzal půjčku, a rovněž uvedl velký strach z neschopnosti tuto půjčku splácet; z veřejně dostupných zdrojů přitom vyplývá, že trestná činnost v souvislosti s půjčováním peněz je ve Vietnamu běžným jevem, přičemž osoby neschopné splácet dluhy jsou terčem vyhrožování, napadání, únosů nebo vydírání. Žalovaný tedy nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; toho se dopustil jak nedůsledně vedeným pohovorem, tak nedostatečným opatřením informací o protiprávních praktikách soukromých osob ve Vietnamu v souvislosti s vymáháním dluhů, rovněž neprováděl dokazování k otázce, zda státní orgány ve Vietnamu jsou schopny poskytnout proti těmto praktikám dostatečnou ochranu.

[8] Stěžovatel dále poukazuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není vždy nutné, aby se žadatel o mezinárodní ochranu nejprve pokusil neúspěšně získat ochranu před soukromými osobami v zemi původu, pokud je zřejmé, že státní orgány nebudou schopny nebo ochotny tuto ochranu poskytnout. Z veřejně dostupných informací přitom vyplývá, že potírání těchto praktik ve Vietnamu není efektivní. Žalovaný však vycházel z nesprávného předpokladu, že se stěžovatel musel nejprve obrátit na státní orgány. Stejně tak krajský soud pochybil, pokud konstatoval, že z provedeného dokazování neplyne nemožnost efektivně se domoci ochrany u státních orgánů Vietnamu; touto otázkou se však žalovaný vůbec nezabýval, neboť k ní neprováděl žádné dokazování.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou kasační stížností nesouhlasí a trvá na tom, že se při posuzování stěžovatelovy žádosti nedopustil žádné nezákonnosti. Kasační stížnost považuje za nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž

je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Před přistoupením k meritů věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[14] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „*O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“*

[15] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel předně v tom, že otázka praktik soukromých osob při vymáhání dluhů (konkrétně ve Vietnamu) a jejich význam pro udělení mezinárodní ochrany údajně doposud nebyla v judikatuře správních soudů řešena. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se již mnohokrát vyjádřil k obavám žadatelů o mezinárodní

pokračování

ochranu z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu země původu, přičemž krajský soud v projednávaném případě posoudil stěžovatelovu situaci zcela v souladu s touto judikaturou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41, ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016 - 19, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31); v nich učiněná obecná východiska jsou totiž aplikovatelná na situaci v jakékoli zemi původu. Nadto konkrétně praktikami věřitelů a poskytováním ochrany státními orgány ve Vietnamu se Nejvyšší správní soud také několikrát zabýval např. v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 – 60, usnesení ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008 – 58, či usnesení ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4 Azs 139/2016 – 23 (řešení obdobných námitek jako v projednávané věci). Odkázat dále lze taktéž na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, podle jehož právního závěru *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, pak platí, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* K námitkám stěžovatele ohledně nedostatečného zhodnocení jeho případu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č. j. 3 Azs 156/2004 - 43, dle kterého *„správní orgán má povinnost prověřit existenci důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona (o azylu) pouze tehdy, jestliže jsou důvody uvedené v § 12 cit. zákona žadatelem o azyl alespoň tvrzeny. (...) Jestliže stěžovatelka ani netvrdila důvody, pro něž lze azyl podle zákona udělit, nelze žalovanému účinně vyčítat, že neprováděl rozsáhlá доказování, kterými by nad rámec vlastních tvrzení stěžovatelky 'dohledával' jiné v úvahu přicházející důvody, pro něž stěžovatelka o azyl ve skutečnosti žádá (...) Z pohledu posouzení splnění požadavků stanovených v § 47 odst. 3 správního řádu pak zejména není třeba, aby se v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné zabýval důvody, které by případně mohly být azylově relevantní, avšak které žadatel o azyl ve správním řízení neuvedl, když naopak uváděl pouze důvody, které správní orgán vyhodnotil jako takové, které prima facie neumožňují udělení azylu.“* Nadto Nejvyšší správní soud poukazuje, že k nutnosti požádat o mezinárodní ochranu, co nejdříve je to možné, existuje judikatura zdejšího soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51). Z konstantní rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se též podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

[16] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva; nelze totiž přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by se krajský soud opomenul

zabývat řádně uplatněnou žalobní námitkou. Jestliže ten brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrze nedostatků ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak rozhodně není důvodem přijatelnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelem tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti nebyl důvodný, přičemž ani Nejvyšší správní soud *ex officio* nenalezl žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl vyslovit za účelem sjednocování judikatury, nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[19] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 2 Azs 279/2019 - 30, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Petr Suchánek, advokát se sídlem Výstaviště 405/1, Brno. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby; přípravu a převzetí [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky], a to ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud dodává, že zástupci žalobce neuznal jako navržený úkon právní služby nahlížení do spisu ze dne 19. 11. 2019 (v čase od 9:05 do 9:15 v sídle NSS; sídlo zástupce je taktéž Brno), přičemž poukazuje na to, že takový úkon není v advokátním tarifu ani výslovně uveden. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 6 Azs 177/2005 - 50, konstatoval, že podle advokátního tarifu odměna za nahlížení do spisu nenáleží. Proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 398/06, odmítl jako zjevně neopodstatněnou; v odůvodnění přitom uvedl, že „*nahlížení do spisu je z povahy věci součástí převzetí zastoupení nebo obhajoby a tedy předpokládá splnění výše uvedené podmínky, tj. první porady*“

pokračování

s klientem.“ Ke stejnému závěru pak dospěl Nejvyšší správní soud též v usnesení ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40, či rozsudku ze dne 26. 6. 2018, č. j. 8 As 284/2017 – 105.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu